

Arrest

nr. 75 090 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat N. HENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 28 november 1991 te Eldoret (Rift Valley Province). U bent van Kikuyu oorsprong. Uw moeder was alleenstaand. Ze vertelde u nooit over uw vader. Op 29 januari 2009 overleed uw moeder aan een hartaanval. U werd opgevangen door de enige zus van uw moeder, X. Aanvankelijk liet ze u school lopen. In april 2009 vertelde ze u echter dat ze geen geld had om uw schoolgeld te betalen en dat u eerst zou moeten werken om geld te verdienen opdat u school zou kunnen lopen. Uw tante liet u in haar bar klanten bedienen. Ze liet u ook huishoudelijke klusjes opknappen. Vanaf januari 2010 liet uw tante, die eveneens eigenares was van een bordeel, u strippen voor de klanten en dwong ze u eveneens met mannen te slapen tegen betaling. In mei 2010 informeerde ze u dat ze een man gevonden had waarmee u zou moeten trouwen. De man in kwestie was een politieagent genaamd Nyachae van Kisii

origine. U weigerde maar uw tante vertelde u dat u geen keus had omdat ze de bruidsschat al in ontvangst genomen had. Ze vertelde u eveneens dat u besneden zou moeten worden voor het huwelijk. U wilde dit niet. U vertelde alles aan zuster Dumtilla van de kerk. Zij drong er op aan toch nog eens met uw tante te gaan praten. Uw tante liet zich echter niet ompraten. Op 25 mei 2010 stapte u naar de politie in Eldoret. U vertelde over het gedwongen huwelijk en de besnijdenis tegen uw wil. De agenten zeiden echter dat vrouwenbesnijdenis iets is dat tot de tradities van de Kisii behoort en dat ze verder ook niet konden ingaan tegen de wil van uw tante. Ze zeiden u weg te gaan en dreigden ermee u op te sluiten als u nog terug zou komen. U ging terug naar uw tante. Op 31 mei 2010 sloot ze u 's avonds op daar u de volgende ochtend besneden zou worden. Die nacht vluchtte u weg. U ging naar zuster Dumtilla. Nog diezelfde nacht kwamen er mensen naar haar huis. Ze smeten een steen door het raam en riepen dat u naar buiten moest komen. U slaagde erin samen met zuster Dumtilla weg te komen. Jullie brachten de rest van de nacht door bij een vriendin van zuster Dumtilla. De volgende ochtend bracht zuster Dumtilla u naar vrienden van haar in Langas Estate (Eldoret). Daar bleef u een tweetal weken. Op 15 juni 2010 verliet u samen met zuster Dumtilla het land. Op 16 juni 2010 kwamen jullie in België aan waar u nog diezelfde dag een asielprocedure startte bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolging vreest van uw tante en van de man met wie u gedwongen moest huwen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10 januari 2011, hierna CGVS, pp.2, 7).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk weinig aannemelijk zijn daar uw verklaringen met betrekking tot uw toekomstige echtgenoot vaag, weinig gedetailleerd en op zijn minst bedenkelijk zijn. Zo kende u de volledige naam van de man met wie u moest trouwen niet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U zei dat hij van de politie was maar kon niet preciseren welke functie hij bij de politie had (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U zei dat hij al eens in uniform kwam controleren maar dat hij anders altijd zonder uniform kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U kon niet zeggen of hij een gewone agent was of hij een chef was binnen de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U wist niet of deze man nog andere vrouwen had en waar hij woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U zei dat hij van Kissii afkomst was maar wist niet van waar hij precies afkomstig was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gezien u wel een deel van zijn naam kende, wat zijn etnische afkomst was, dat hij voor de politie werkte, dat de bruidsschat al betaald werd, wat er verder stond te gebeuren, is het des te meer bedenkelijk dat u verder niets meer over deze man kon vertellen, vooral geen essentiële zaken zoals zijn volledige naam en afkomst. Ook toen door het Commissariaat-generaal gevraagd werd iets meer te vertellen over de man waar u mee moest trouwen zoals kleine dingen, details die u zich herinnert, greep u de kans niet om uw band met deze man aannemelijk te maken of minstens te verduidelijken door bijvoorbeeld aan te geven waarom u verder niets meer wist over deze man.

Verder kunnen nog een aantal bijkomende bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen. Zo stelde u hulp gezocht te hebben bij de politie in Eldoret en meerbepaald in het 'Eldoret Police Station' (zie gehoorverslag CGVS, pp.2, 4). U verklaarde echter eveneens dat de man met wie u moest trouwen, politie-agent was en dat hij gebaseerd was in het 'Eldoret Police Station' (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is echter uiterst bevreemdend en weinig geloofwaardig dat u net op het politiebureau waar de man die u vreest werkte, hulp zou gaan zoeken ter bescherming tegen deze zelfde man. U zei bovendien in geen enkel ander politiekantoor bescherming te hebben proberen zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U vertelde dat uw tante u zei dat u voor het huwelijk besneden diende te worden en dat dit voorzien was voor 1 juni 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U voegde toe dat de besnijdenis zou gebeuren door een oude vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw tante u zou verwittigen van de voorziene datum voor de besnijdenis daar dit u de kans zou geven weg te vluchten voordat het zo ver was. Bovendien worden doorgaans de meisjes die besneden worden totaal niet op de hoogte gebracht van wat er gaande is en er wordt hen meestal niet veel uitleg gegeven op het moment zelf, laat staan dat ze er op voorhand van op de hoogte zouden gebracht worden. Dit eveneens om verzet te voorkomen. Toen u met deze informatie geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal en u gevraagd werd waarom uw tante u dit op voorhand vertelde, reageerde u slechts door te zeggen dat u niet weet waarom uw tante u erover vertelde en dat u bovendien weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is echter geen afdoende uitleg waarom uw tante u dit alles wel op voorhand meegedeeld zou hebben.

Uit voorgaande vaststellingen dient afgeleid te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit of uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 52, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is het niet eens met de concrete motieven en volhardt in de oprechtheid van haar verklaringen. Verzoekster benadrukt dat zij ten tijde van het gehoor nerveus, in de war en overdonderd was door de zeer gerichte vragen alsook benadrukt zij dat zij, als 20-jarig alleenstaand kind, niet meer informatie weet te verschaffen. Verzoekster meldt de voornaam van de politieagent, stelt dat hij werkt op het 'Eldoret Police Station' en 50 jaar oud was.

2.1.2. Bij aangetekende brief van 20 februari 2012 brengt verzoekster een kopie bij van haar geboorteakte en bewijs van doopsel.

2.2.1. Verweerder wijst er terecht op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

Uit onderhavig verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partij zich in wezen op de schending van de materiële motiveringsplicht beroept, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden beantwoord.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de lezing van de verklaringen van de verzoekende partij, zoals deze blijken uit het administratief dossier, blijkt dat zij allermindst weet te overtuigen. Zo kon zij quasi geen concrete informatie verschaffen omtrent de man aan wie zij gedwongen zou worden uitgehuwelijkt (zijn functie bij de politie, of hij een gewone agent was of een chef, of hij nog andere vrouwen had, welke zijn volledige naam is, waar hij woonde, zijn afkomst...). Evenmin wist verzoekende partij een antwoord te bieden op de meer open vragen, meer bepaald de vraag of zij zich dan wel kleine zaken of details kon herinneren aangaande deze man. In het licht van deze vaststellingen heeft de commissaris-generaal terecht geconcludeerd dat verzoekster dit gedwongen huwelijk noch de daaruit voortvloeiende gedwongen besnijdenis ook maar enigszins aannemelijk weet voor te stellen. Deze conclusie wordt overigens verder terecht ondersteund door de bijkomende bedenkingen die er werden gemaakt bij de door verzoekende partij geschetste gang van zaken, *in casu* het zoeken van hulp in het politiekantoor waar de man met wie ze zou moeten trouwen werkzaam is en de mededeling inzake de datum van de besnijdenis.

Dat verzoekster ten tijde van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal nerveus, in de war en overdonderd was door de gerichtheid van de vragen die haar werden gesteld, vermag geen verschoningsgrond te vormen voor verzoeksters algehele onwetendheid omtrent deze man. Te meer daar verzoekende partij tot op heden nalaat ook maar enige concrete informatie te verschaffen omtrent deze man. Er kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij een antwoord kan bieden op dergelijke kennisvragen daar het concrete en evidente feitelijkheden betreffen dewelke, gezien hun afwijking van de alledaagsheid, in haar geheugen gegrift zouden moeten zijn.

Ook de argumentatie dat verzoekster slechts 20 jaar oud is en een alleenstaand kind is, vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Immers, zelfs van een 'jeugdig' persoon mag worden verwacht dat zij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die zij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekende partij brengt geen afdoende argumenten aan die alsnog een ander licht werpen doch beperkt zich tot het volharden in de oprechtheid van haar verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier, op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, en, aangezien ze niet dienstig worden weerlegd, door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De bijgebrachte kopieën van haar geboorteakte en bewijs van doopsel kunnen haar teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster voert geen element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS